

Dragotin Kette:

Téren

Szikrázik
 az est
 háztól-házig
 a rest
 hold támolyog ki a térre.
 Viz szökken:
 marék
 fénybe törten
 a cseppek átlátszó vére.

A türkiz
 porok,
 az örök víz
 konok
 halálai a bronzmederben,
 örvény ez,
 nyitott,
 sorsos, édes
 titok,
 végtelen, akár a szerelmem.

De messze
 az ég,
 beleveszne
 elébb
 az álmotok, suhogó cseppek, —
 s ti méla
 hitek,
 Angéla
 hideg,
 hiába, hiába siettek!

Szikrázik
 az est,
 háztól-házig
 a rest
 hold támolyog ki a térre —
 reményem
 halott,
 de oly szépen
 ragyog
 a kedves zárt szemén a béke...